

Διαδίδουν από τώρα πώς την έκοψαν 'στη μέση,
κι' ένας πήρε το κεφάλι, κι' άλλος κ'ράτησε το φέσι.

ένδεδως άνεπαίσχυντα κι' ειρηνικά κι' άνώδυνα
χωρίς πολέμων δράματα.

Όλα καλά και νόστιμα 'στης θρό' μας τής Ελλάδες
κι' όχι ασχλά κι' άνάλατα,
και τής παχειάς θα' βλέπαμε του Φαραώ γελάδες
μέ τ'άφθονά των γάλατα.

Παντού μιά νέα προκοπή,
παντού πρὸς θράσιν προτροπή,
προπόνησις, προπαίθεια.

'Αλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος
μὰς ἐπικμοσ πονόλαιμος
κι' ἐγάλασαν τὰ σγέδια.

**Ὁ Ηεοικλῆς ξανά
μέ πάθος τσαμπουνῶ.**

Π. — Ἐπί καιρὸν θ' ἀφίναμε στρατευματα κι' ἀρμάδες
και θα μὰς ἤρχοντο Χανοὺμ με τής Σταμπούλ πασούμια,
και θάπαφταν ἀπὸ' ψηλά μεγάλοι μπουαμάδες
'στὸ κερηγαίον στέμα μὰς ὡσαν ραχάτ λουκούμια.

'Ελέγαμε, βρὲ μασκαρά,
'στην χώραν τής ευκλείας
πὼς θάβλθουσε και τὰ νερά
τής λίμνης Στυμφαλίας.

'Αλλ' ἴσως μετ' αὐτῶν ὁμοῦ
μιά' μέρα' 'στην' Ἀθήνα
νά' βλέπαμε κι' ἐκεῖνα
τοῦ Μέλανος τοῦ Ποταμοῦ.

'Ελέγαμε πὼς τοῦ νεροῦ θα λειψοῦν τὰ μαρτύρια,
πὼς ὑπονόμεους θάβκαναν παντοῦ κι' ἀφοδευτήρια,
και νεροχύτη θάβχανε τὰ σπήγνια καθαρό,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος πάει και τὸ νερό.

Δὲν θὰ 'προφήγεις κακὰ Μούσα φαρμακοῦμτα,
κι' ἐφέτος δέχως στεναγμοῦς,
μὰ με χαρὰς ἀλαλαγμοῦς
τ' Ἄη Βασίλη, Φασουλῆ, θὰ χέδαμε τὴν πῆτα.

Κι' ἄλλα' προσιέναμς πολλὰ,
και πὼς θάβλθουθ, βρὲ Φασουλῆ,
και μὲσ' ἀπὸ τὸν Φασουλά
τής Σμύρνης πρόσφυγες πολλοί.

καί πῶς κρατώντας τὸ χρυσὸ τῆς Ἀμαθείας κέρας
θὰ διπλοχαίρετοῦσαμε τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος κλαίμε τὴν καταντῆμά μας
καὶ φύλλοι μαινοδογαίνουε νυχθημερὸν σ' αὐτὰ μάς.

Πλούτος σπαρτῶν σὲ κάθε γῆ,
χορτάρια καὶ τριφύλια,
καὶ θάπταναν οἱ κυνηγοὶ
λαγοῦς μὲ πετραχίλια,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δὲν βρίζουκε, συμπολίτη
μῆτε ἔνα τσαλαπετεινὸς, μῆτε ἔνα κἄν σπουργίτη.

Αὐτὸς ὁ δαίμων τῶν σφαγῶν
καὶ τῶν παμπόλλων κυνηγῶν
ἐχάλασε τὰ πιάνα.

Δὲν βλέπεις πουθενὰ πουλί,
τάτικας τρόμος, Φασουλή,
μ' αὐτὰ τὰεροπλάνα.

Ὁ Ξυλῆνρος ἀοιδὸς λέγει πάλιν ἀηδῶς.

Φ. — Πόρταις πολλῶν φωμᾶς κτυπᾶ
μὲ κἄτι μούτρα σκυθρωπᾶ
καὶ τὰ λεφτὰ του θέλει.

Κι' ἀγριεμμένους ἀπαιλεῖ
πῶς θὰ τοὺς κόψη γιὰ πολὺ
τὸ τακτικὸ καρβέλι.

Καὶ τὸν φωμᾶ τὸν ἐκτιμοῦν
κι' εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦν
χωρὶς ἀντίρρηση καμμιὰ
νὰ τοῦ πληρώσουν τὰ φωμᾶ.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα κι' ὁ Βιστούλας,
καθένας ἀναγκάζεται νὰ γίνη φαταούλας.

Κανένας δὲν ἐπιθυμοῖ
νάνα χρεώστης γιὰ φωμί,
κι' ἀγρία νὰ προβάλῃ
κι' ἡ μούρη τοῦ μπακάλη.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος κανένας δὲν πληρώνει
καὶ σκάζει τὸν σαρανταβρὸ τρομακτικὸ κανόνι.

Τοὺς φοβερίζει κι' ὁ φωμᾶς
ἐν μέσῳ τόσης πάλης,
δοῦτε παράδες καὶ σ' ἑμᾶς
φωνάζει κι' ὁ μπακάλης.

Ἄλλοιμονο καὶ τρεῖς ἄλλοι,
παράδες μὴ μᾶς λῆτε,

πρὸ χρόνου καὶ σ' ἑμᾶς πολλοὶ
μένουν χρεωφειλῆται.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα τὸ Βερντοῦν,
σπουδαῖοι κανονιέρηδες οἱ πάντες καταντοῦν.

Πολέμων ἀναπαραθιά,
μὴν κἀνετ' ἔτσι, βρὲ παιδιὰ ..
δὲν εἶναι κι' ἔνας, ὅστις
θέλει νὰ ζῆ χρεώστης.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα τὰ Καρπάθια,
ἐπικρατεῖ στὰς πληρωμὰς πρωτοφανῆς ἀπάθειας.

Ἐλέγαμε πῶς σὺν Ἐδᾶμ ὁ τόπος θὰ φανῆ
πῶς θὰ βαροῦμε τὰ βρολιὰ κάτω στὰ περιβόλια,
πῶς θάναι καὶ παντοδαπὸν ὀσπρίων πλημονή,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δραχμῆ καὶ τὰ φασόλια.

Ἐλέγαμε κι' οἱ θεοὶ χαζοὶ
ὅτι κανέναν δὲν θὰ ζῆ
μὲ κέρη βαγαπόντικα.

Ἐλέγαμε στὸ Κεντρικὸ
πῶς δὲν θ' ἀφήσουν ποτικὸ
καὶ μῆτε τυφλοπόντικα.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δὲν δίνει τὸ Ταμιο,
κι' ὅποιος πηγαίνει καὶ ζητεῖ
τὸν πιάνον τὸρ ἀπὸ ταῦτι
καὶ στὸ Φρενοκομιο.

Π. — Ἐλέγαμε ν' ἀρχίσουμε νὰ περισυλλεγώμεθα,
κι' ἀνάπτοντες ἀνθρακιάς
μὲ τῶν προγόνων τὰς σκιας
νὰ συνδιαλεγώμεθα.

Ἐλέγαμε πῶς δὲν θάμνε κανένα πρᾶγμ' ἀνόμαλο,
καὶ μῆτε κλέφταις τυρνοῖ
δὲν θάθελαν τὸ λαγαρνὶ
νὰ πάρουν τὸ χρυσόμαλλο.

Ἐπρόσμενα καθίεις σοφὸς
ὅτι θὰ λάμψῃ νέον φῶς
σὲ σκοτεινὰ καὶ κρύφια.

Ὅτι κανεὶς δὲν θ' ἀκοσμή,
ὅτι θὰ γίνουεν χωρισμοὶ
σὲ πρόδατα κι' ἔριπια.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα κι' ἡ Ρουλέρ,
ὅλ' ἀνακατωθήκανε κι' ἔγιναν λὲρ μπαλέρ.

Ἐλεγα πῶς θ' ἀλλάξαμε τῆς ρίμας μάς τὸν τόνο,
πῶς σὺν Ἀγάδες σὲ σοφὰ θὰ πίνουμε τοιμπούκια,
κι' ἐσκόπευα νὰ πάψω πᾶ νὰ σὲ ἐυλοφορτώω,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος νὰ κέμποσα χαστούκια.